



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobkyně: **nezletilá A. B.**, narozená X
bytem X

zastoupena zákonnou zástupkyní M. B., nar. X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2025, č. j. MPSV-2025/111154-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20. 5. 2025, č. j. MPSV-2025/111154-916, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2025, č. j. MPSV-2025/111154-916, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Litoměřice, (dále jen „úřad práce“) ze dne 4. 12. 2024, č. j. 258406/24/LT, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřesvědčivé a nesrozumitelné, protože žalovaný vzal za podklad pro své rozhodnutí posudek posudkové komise, ačkoli tento je nepřesvědčivý.
3. Žalobkyně nesouhlasila se závěry posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), konkrétně uvedla, že by její zdravotní postižení mělo být kvalifikováno jako těžká funkční porucha pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí a případnou odkázaností na vozík pro invalidy podle části I., bodu 1, písm. g) přílohy č. I. k zákonu č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o poskytování dávek“). Uvedla, že svůj zdravotní stav dokládala lékařskými zprávami, ale žalovaný k tomu uvedl, že tyto informace byly posudkové komisi známy a že zdravotní stav žalobkyně neodpovídá zdravotním stavům podmiňujícím přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku. Citovala části odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný popisoval, že odborní lékaři jsou sice odborníky ve své oblasti, nejsou však posudkovými lékaři a že nepřihlédl k doloženým lékařským zprávám, neboť tyto mohly být uplatněny dříve a neplynou z nich jiné závěry, než které měla posudková komise k dispozici.
4. K hodnocení svého zdravotního stavu žalobkyně blíže uvedla, že vzhledem k jejímu tvrzení o povaze zdravotního postižení si žalovaný měl ověřit, zda posudková komise přesvědčivě a srozumitelně vysvětlila, proč postižení nosných kloubů levé dolní končetiny, dysplastická pánev, poškození páteře a trupu a inervace končetin neodpovídá těžkému postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí. Dle jejího názoru měla posudková komise uvést, zda je postižení dolních končetin, trupu, páteře a pánve těžké, případně proč těžké není.
5. Žalobkyně namítala, že posudková komise nevyhověla její žádosti, aby byla osobně přítomna jednání posudkové komise. Namítla, že by závěr o tom, proč nebyla přizvána k jednání posudkové komise, měl být náležitě zdůvodněn.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření citoval právní úpravu a zdůraznil, že zákon taxativně vyjmenovává zdravotní postižení, která zakládají nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo, přičemž neumožňuje výjimky ze splnění podmínky zdravotního stavu. Žalovaný zastával názor, že postupoval v odvolacím řízení v souladu s platnými právními předpisy a posudek posudkové komise byl vypracován na základě vyhodnocení lékařské dokumentace. Posudková komise dle názoru žalovaného zasedala v odborném složení, měla k dispozici dostatečnou zdravotní dokumentaci. Skutečnost, že žalobkyně a její zákonná zástupkyně nebyly osobně přítomny jednání posudkové komise, není v rozporu s platnými právními předpisy. Žalovaný uvedl, že posouzení povahy zdravotního postižení je otázkou čistě odborně medicínskou, proto byly k tomuto účelu zřízeny příslušné posudkové komise. Posudková komise se vyjádřila ke zdravotnímu stavu žalobkyně, žalovaný proto odkázal na závěry jejího posudku. Žalovaný uvedl, že své rozhodnutí nepovažuje za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť vycházelo z objektivních podkladů a z posudku je zjevné, že se posudková komise zabývala lékařskými zprávami doloženými do vypracování posudku a vyhodnotila je z odborného hlediska s ohledem na příslušná zákonná ustanovení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

7. K doložené lékařské zprávě ze dne 22. 4. 2025 žalovaný uvedl, že účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení a správní orgán není jejich návrhy vázán, ale vždy provede důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. S odkazem na ustanovení § 16a odst. 26 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“) uvedl, že žalobkyně byla dne 16. 1. 2025 vyzvána k předložení podkladů pro posouzení jejího zdravotního stavu a lhůta k tomu uplynula dne 31. 1. 2025. Koncentrace pak nastala ke dni vypracování posudku, tj. dne 24. 4. 2025 a posudková komise již zmeškání lhůty nemohla fakticky prominout, protože k podkladům předloženým po uplynutí lhůty se nepřihlíží. K novým podkladům a návrhům na provedení nových důkazů se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které nemohl účastník uplatnit dříve. V tomto případě se však jedná o zprávu, která mohla být uplatněna v době, kdy probíhalo posudkové řízení. Tento svůj názor podepřel žalovaný o rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 3. 2025, č. j. 175 Ad 8/2024-45.
8. K otázce osobní účasti žalobkyně při posouzení jejího zdravotního stavu, žalovaný uvedl, že posudková komise vyhodnotila účast žalobkyně jako neúčelnou, protože její zdravotní stav byl dostatečně objektivizován a její přítomnost by nepřinesla žádná nová zjištění o jejím zdravotním stavu, neboť ten byl dostatečně doložen lékařskými zprávami a podkladová dokumentace byla kompletní. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Ads 248/2017-61, dle kterého úkolem posudkových komisí je pouze posudkové zhodnocení podkladových nálezů klinických lékařů, nikoli vlastní vyšetřování posuzovaných osob. Vyšetření posuzované osoby je vhodné provést jen v případě pochybnosti o průkaznosti některého z důkazů, což v daném případě nebylo.
9. Na závěr žalovaný shrnul, že má za to, že odvolací řízení bylo provedeno v souladu se zákonem a byly v něm učiněny všechny úkony, které měly být učiněny, a že napadené rozhodnutí je v souladu s hmotným i procesním právem a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 21. 8. 2024 podala žalobkyně žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku, motorové vozidlo, které hodlá zakoupit za cenu 200 000 Kč. V žádosti uvedla, že společně posuzovanými osobami jsou její rodiče a mladší bratr. Údaje o tom, zda jí byl příspěvek v minulosti poskytnut, či nikoli, ponechala nevyplněné. V posudku ze dne 11. 11. 2024 dospěla posudková lékařka Institutu posuzování Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

zdravotního stavu (dále jen „Institut“) MUDr. R. J. k závěru, že u žalobkyně se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je mnohačetná vrozená vývojová vada, v důsledku které dominuje paréza levé dolní končetiny, nejsilněji na konci končetiny. Hybnost levé dolní končetiny je v kotníku nulová, v koleni téměř nulová. V levé kyčli ohyb aktivně 35-40 stupňů, pasivně do 60 stupňů, abdukce (pohyb do boku) 40 stupňů. Levá dolní končetina je zkrácená a hypotrofická, zvláště v koncových částech má poruchu cití. Pravá dolní končetina je v normě. Samostatná chůze je možná krátce poskakováním na pravé dolní končetině, jinak s oporou dvou francouzských holí, k překonání delších vzdáleností používá upravený invalidní vozík. Má výraznou asymetrii pánve, oslabený svalový korzet levé poloviny břicha a zad, kompenzovanou skoliózu oblasti přechodu hrudní a bederní páteře, poruchu segmentace (oddělení sousedních obratlů) hrudní a bederní páteře s hemivertebami (pouze částečně vyvinutými obratli), předklon trupu zvládne do 90 stupňů. Podle posudkové lékařky se jedná o významnou vadu pohybového systému, ale předmětné postižení není uvedeno v seznamu taxativně vyjmenovaných zdravotních postižení v části I, bodě 1, písm. a), b), d) až i), l) a m) přílohy k zákonu o poskytování dávek. Posudková lékařka uvedla, že v listopadu 2012 byl žalobkyni příspěvek na pomůcku přiznán pro vážné omezení pohybu v nosných kloubech, v průběhu let došlo ke komplexní rehabilitaci a léčbě a nyní se u žalobkyně nejedná o těžkou vadu pohybového ústrojí charakteru funkční ztráty obou dolních končetin na podkladě těžké parézy nebo plegie (částečného či úplného ochrnutí). Na základě tohoto posudku vydal úřad práce prvostupňové rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobkyně o příspěvek na zvláštní pomůcku, motorové vozidlo. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 16. 12. 2024 odvolání, ve kterém namítala nesprávné posouzení svého zdravotního stavu.

12. Žalovaný si v odvolacím řízení vyžádal zpracování posudku o zdravotním stavu žalobkyně a následně na základě posudku posudkové komise ze dne 24. 4. 2025, ve kterém se posudková komise plně ztotožnila s posudkovým závěrem posudkové lékařky Institutu, vydal žalobou napadené rozhodnutí.
13. Posudková komise při svém posuzování vycházela z posudkového spisu Institutu, spisu odvolacího orgánu, zdravotní dokumentace praktického lékaře MUDr. Z. Z., lékařských zpráv MUDr. L. R. ze dne 4. 12. 2024 a ze dne 15. 12. 2024, doc. MUDr. M. O., Ph.D., ze dne 3. 12. 2024 a MUDr. P. V., Ph.D., MBA, ze dne 9. 1. 2025 a dále zprávy J. H. S. ze dne 13. 12. 2024. Posudková komise identicky s posudkem Institutu uvedla, že u žalobkyně se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, kdy dominujícím onemocněním je mnohačetná vrozená vývojová vada, s převahou myoskeletárních vad (svalů a kostí), a omezením hybnosti levé dolní končetiny, má rozštěp páteře a kosti křížové vlevo, syndrom fixované (připoutané) míchy, poruchu segmentace páteře s hemivertebami, skoliózu hrudní a bederní páteře. Dále má asymetrii pánve, dysplazii kosti křížové a kyčelní vlevo s luxací levého kyčelního kloubu, omezenou hybnost levé dolní končetiny, akrálně akcentovanou parézu levé dolní končetiny. Jedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Pro progredující zkrat levé dolní končetiny byly opakovaně prováděny operace s cílem prodloužení končetiny, naposledy v roce 2021. Levá končetina je zkrácena o 5 cm, hypotrofická, s omezenou hybností kyčle pro vysokou luxaci, s kolenem ztuhlým v extenčním postavení a s dysplastickým hlezem a s narušenou citlivostí. Ostatní končetiny jsou v pořádku, horní končetiny mají normální nález, pravá dolní končetina je bez omezení pohybu. Žalobkyně byla vždy schopna samostatné chůze s narušeným stereotypem, došlapovala na špičku. V současnosti je schopna chůze o dvou francouzských holích, krátce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

i bez opory, na delší vzdálenosti využívá speciálně upravený invalidní vozík. Na magnetické rezonanci mozku a míchy je normální nález, stav bederní páteře je stacionární. Má těžkou skoliózu a výrazně asymetrickou pánev vybočenou doleva. Vzhledem k ukončení růstu je riziko dalšího zhoršení stavu minimální, zhoršení zdravotního stavu od předchozího posouzení lékařkou Institutu nebylo deklarováno. Fyzicky je velmi zdatná, na paralympiádě v Paříži v roce 2024 se umístila na 7. místě v plavání. Je orientována ve všech modalitách, nemá žádné závažné poruchy kognitivních či smyslových funkcí.

14. K odvolání žalobkyně posudková komise uvedla, že doloženými lékařskými zprávami popisované zdravotní postižení neodpovídá posudkově medicínským kritériím stanoveným pro přiznání příspěvku. K požadavku osobní účasti žalobkyně při jednání komise posudková komise uvedla, že ji vyhodnotila jako neúčelnou, neboť její zdravotní stav byl dostatečně objektivizován a osobní přítomnost by nepřinesla nová zjištění o zdravotním stavu. Posudková komise měla k dispozici kompletní a aktuální zdravotní dokumentaci žalobkyně. Lékařské nálezy doložené v průběhu odvolacího řízení jsou v souladu s výsledkem posouzení. Dále posudková komise uvedla, že nerozporuje to, že se u žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav při uvedených vrozených vývojových vadách a mnohačetných prodělaných operacích, nicméně nejsou splněna taxativně uvedená kritéria pro přiznání příspěvku. Nejedná se o těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí ve smyslu anatomických končetinových ztrát, funkčních končetinových na podkladě úplných či těžkých ochrnutí obou končetin, ankylózu obou kyčelních nebo obou kolenních kloubů, nejedná se ani o postižení tří funkčních celků pohybového ústrojí (páteř, pánev a obě dolní končetiny) s odkázaností na invalidní vozík, ztuhnutí všech úseků páteře s omezením pohyblivosti dvou nosných kloubů či disproporční poruchy růstu s deformitami končetin a hrudníku. Nejedná se o těžkou vadu nosného (pohybového) ústrojí uvedenou v části I, bodě 1, písm. a), b), d) až i), l) a m) přílohy k zákonu o poskytování dávek. Žalobkyně není osobou, která má ve smyslu § 9 odst. 2 a odst. 4 zákona o poskytování dávek těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí, těžkou nebo hlubokou mentální retardaci nebo autistickou poruchu s těžkým funkčním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
15. Podle § 9 odst. 1 zákona o poskytování dávek platí, že nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku má osoba se zdravotním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu uvedeným v příloze tohoto zákona, a její zdravotní stav nevylučuje přiznání tohoto příspěvku.
16. Podle § 9 odst. 2 zákona o poskytování dávek platí, že nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovaný na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zádržního systému má osoba, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí, autistickou poruchu s těžkým funkčním postižením anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a její zdravotní stav nevylučuje přiznání tohoto příspěvku.
17. Podle § 9 odst. 4 zákona o poskytování dávek, zdravotní postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku a zdravotní stavy vylučující jeho přiznání jsou uvedeny v příloze k tomuto zákonu.
18. Podle části I. bodu 5 přílohy k zákonu o poskytování dávek platí, že za zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zádržního systému se považují zdravotní postižení uvedená v bodě 1 písm. a), b),

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

d) až i), l) a m), těžká nebo hluboká mentální retardace a stavy na rozhraní těžké mentální retardace, a autistické poruchy s těžkým funkčním postižením, s opakovanými závažnými a objektivně prokázanými projevy autoagrese nebo heteroagrese přetrvávajícími i přes zavedenou léčbu.

19. Podle části I. bodu 1 písm. a), b), d) až i), l) a m) přílohy k zákonu o poskytování dávek platí, že za zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zadržního systému se považuje mimo jiné (a) anatomická ztráta obou dolních končetin v bércích a výše, (b) funkční ztráta obou dolních končetin na podkladě úplné obrny (plegie) nebo těžkého ochrnutí, (d) anatomická ztráta podstatných částí jedné horní a jedné dolní končetiny v předloktí a výše a v bérci a výše, (e) ankylóza obou kyčelních kloubů nebo obou kolenních kloubů nebo podstatné omezení hybnosti kyčelních nebo kolenních kloubů pro těžké kontraktury v okolí, (f) ztuhnutí všech úseků páteře s těžkým omezením pohyblivosti alespoň dvou nosných kloubů dolních končetin, (g) těžká funkční porucha pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí s případnou odkázaností na vozík pro invalidy; funkčním celkem se přitom rozumí trup, pánev, končetina; (h) disproportionální poruchy růstu provázené deformitami končetin a hrudníku, pokud tělesná výška postiženého po ukončení růstu nepřesahuje 120 cm, (i) anatomická ztráta dolní končetiny ve stehně bez možnosti oprotézování nebo exartikulace (oddělení) v kyčelním kloubu, (l) anatomická ztráta dolní končetiny ve stehně s možností oprotézování a (m) anatomické ztráty horních končetin na úrovni obou zápěstí a výše nebo vrozené či získané vady obou horních končetin s úplnou ztrátou základní funkce obou rukou (úchopu a přidržování) závažně narušující posturální funkce těla.
20. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že výčet zdravotních postižení v příloze k zákonu o poskytování dávek, která odůvodňují přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku, je výčtem taxativním, u žadatele se musí jednat o zdravotní postižení shodné s postiženími tam vyjmenovanými, přičemž přirovnávání postižení jiných není přípustné (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 4 Ads 51/2016-29, a ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 Ads 360/2020-63).
21. Soud shledal, že podstatou sporu mezi stranami je především otázka, zda žalobkyně má v důsledku vrozené vývojové vady některé z postižení taxativně vyjmenovaných v příloze k zákonu o poskytování dávek, tedy postižením odůvodňujícím přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku motorové vozidlo. Žalobkyně je přesvědčena, že na její zdravotní stav dopadá část I. bodu 1 písm. g) přílohy k zákonu o poskytování dávek, tedy že se v jejím případě jedná o těžkou funkční poruchu pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí s případnou odkázaností na vozík pro invalidy. Opakovaně poukazovala na skutečnost, že má poškození hrudní a bederní páteře, dysplastickou pánev, poškození nosných kloubů levé dolní končetiny a inervaci končetin, a je tak odkázána na chůzi o dvou francouzských holích a na delší vzdálenosti na speciálně upravený invalidní vozík. Žalovaný naproti tomu dospěl na podkladě posudku posudkové komise ze dne 24. 4. 2025 v napadeném rozhodnutí k závěru, že žalobkyně není osobou, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí. Soud tedy v daném případě hodnotil, zda je posudek posudkové komise ze dne 24. 4. 2025 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud nemá ve věci pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit zdravotní stav žalobkyně podle právní úpravy zákona o poskytování dávek, to ostatně nerozporovala ani žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

22. Soud dospěl k závěru, že posudek posudkové komise není přesvědčivý a nemohl tak být způsobilým podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání žalobkyně žalovaným. Posudková komise citovala podkladovou zdravotní dokumentaci, dle které žalobkyně trpí poškozením hrudní a bederní páteře, má dysplazii kostí křížové a kyčelní vlevo, přes které jí je však zachována schopnost předklonu do 90°, její levá končetina má omezenou hybnost, koleno je ztuhlé v napnuté poloze, akrálně akcentovanou parézu a atrofované svalstvo a chůzi zvládá toliko na krátké vzdálenosti zcela samostatně poskakováním po pravé noze, na vzdálenosti cca 100 – 150 m o dvou francouzských holích, na delší vzdálenosti je odkázána na invalidní vozík. Přesto posudková komise dospěla k závěru, že se u žalobkyně nejedná o těžké funkční poruchy pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí s případnou odkázaností na vozík pro invalidy; funkčním celkem se přitom rozumí trup, pánev, končetina. Žalobkyně přitom od počátku poukazovala na to, že by její zdravotní postižení mělo být kvalifikováno jako těžká vada nosného nebo pohybového ústrojí podle části I, bodě 1, písm. g) přílohy k zákonu o poskytování dávek. Posudková komise se omezila toliko na konstatování, že se o uvedené zdravotní postižení nejedná, aniž by medicínskému laikovi srozumitelným způsobem vysvětlila, z jakých konkrétních důvodů dospěla k závěru, že v lékařských nálezech popisovaná postižení páteře, trupu, pánve a levé dolní končetiny a popisované omezení lokomoce s částečnou odkázaností na invalidní vozík není možné považovat za těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí podle části I, bodu 1, písm. g) přílohy a vypořádala tím odvolací námitku žalobkyně. Pochybnosti o správnosti posudku vyvolává rovněž skutečnost, že zákon pro podřazení zdravotního postižení uvedeného v části I, bodu 1 písm. g) stanoví, že se funkčním celkem rozumí trup, pánev, **končetina**, avšak pro posudkovou komisi bylo podstatné mj. to, že se u žalobkyně nejedná o nedostatečný vývin **obou dolních končetin**. Tento rozdílný výklad zákona nebyl rovněž posudkovou komisí nikterak vysvětlen, ačkoli jeho text je ode dne účinnosti zákona o poskytování dávek, tj. od 1. 1. 2012, neměnný. Pochybnost o objektivnosti a úplnosti závěrů posudkové komise pak vyvolává i skutečnost, že žalobkyni byl v roce 2012 příspěvek na zvláštní pomůcku přiznán. Ze správního spisu přitom nevyplývá nic, co by nasvědčovalo závěru, že žalobkyně nárok na příspěvek pozbyla z důvodu zlepšení jejího zdravotního stavu, a co by vysvětlovalo důvody proč o žádosti žalobkyně z roku 2024 správní orgány rozhodly jinak než o její žádosti v roce 2012. Dle žalobkyně se její zdravotní stav z dlouhodobého hlediska nezlepšuje, přičemž operace a rehabilitace podstupuje toliko ke zmírnění přiléhajících obtíží (např. podstoupila operaci prstů levé dolní končetiny, aby se jí vešla noha do obuvi) a k udržení stávající kondice.
23. Soud tedy dospěl k závěru, že posudek posudkové komise není úplným a přesvědčivým podkladem pro rozhodnutí a žalovaný pochybil, když se s takovým posudkem spokojil, nežádal jeho doplnění a učinil jej stěžejním podkladem pro své rozhodnutí. Soud proto shledal námitku, že žalovaný nezjistil skutečný skutkový stav bez důvodných pochybností, když vycházel z neúplného a nepřesvědčivého posudku posudkové komise jako stěžejního důkazního prostředku, důvodnou.
24. Oproti tomu soud shledal nedůvodnou námitku žalobkyně, že nebyla přizvána k jednání posudkové komise a osobně vyšetřena, ačkoli o to v podaném odvolání výslovně žádala. Osobní přítomnost posuzované osoby při jednání posudkové komise a její osobní vyšetření nejsou nutné, pokud nevystaly pochybnosti o úplnosti a celistvosti podkladové zdravotní dokumentace, aby z ní posudková komise mohla vyvodit jednoznačný objektivní závěr o zdravotním stavu. V tomto ohledu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Ads 248/2017-61, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „... úkolem posudkových lékařů i PK MPSV primárně není vyšetřování posuzovaných osob, ale pouze posudkové zhodnocení nálezů klinických lékařů, které jsou pro vypracování posudku podkladem. Lékař či PK MPSV sice mohou v případě pochybností o průkaznosti některých nálezů provést při jednání orientační vyšetření posuzované osoby, není to však zákonem předepsáno a případné závažné pochybnosti o zdravotním stavu by musely být řešeny vysláním posuzované osoby k vyšetření na některém z klinických pracovišť.“ V nyní řešené věci byla pro vypracování posudku k dispozici kompletní lékařská dokumentace žalobkyně, vyjma zpráv, které žalobkyně předložila až po jednání posudkové komise a vypracování posudku. Je plně v kompetenci posudkové komise rozhodnout, zda je osobní účast posuzované osoby nezbytná, či nikoli. V nyní řešené věci posudková komise v protokolu o jednání i v samotném posudku výslovně uvedla, že podkladovou dokumentaci shledala dostatečnou k posouzení zdravotního stavu žalobkyně a k přijetí posudkového závěru bez její osobní účasti a osobní účast žalobkyně by nepřinesla žádné jiné nové skutečnosti než ty, které již plynou z podkladové zdravotní dokumentace. Dle názoru soudu tak nebyl dán důvod k osobní účasti žalobkyně na jednání posudkové komise a její námitka tak není důvodná.

25. Žalobkyní navržené dokazování napadeným rozhodnutím žalovaného soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost, neboť je součástí správního spisu, jímž se v soudním řízení ve správním soudnictví dokazování neprovádí.
26. Soud uzavírá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, se nezakládal na úplném, objektivním, jednoznačném a přesvědčivém posudku posudkové komise, čímž byly splněny podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto soud výrokem I. tohoto rozsudku žalobou napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil.
27. Soud současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. S ohledem na pochybnosti soudu o úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti posudkového závěru posudkové komise bude v navazujícím řízení nutné doplnit skutkový stav o doplnění posudku či o zpracování nového posudku za účelem komplexního posouzení zdravotního stavu žalobkyně prostého rozporů a nejasností. Teprve poté bude moci žalovaný vydat nové rozhodnutí.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto jí náleží právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Žalobkyně však náhradu nákladů řízení nežádala. Z obsahu spisu současně nevyplývá, že by žalobkyně v řízení účelně vynaložila jakékoli náklady k uplatnění svých práv účelně vynaložila (v řízení byla zastoupena zákonnou zástupkyní, nikoli advokátem, návrh podala osobně na podatelnu soudu, věc je ze zákona

osvobozena od soudního poplatku). Žalovaný ve věci úspěšný nebyl. Soud proto o nákladech řízení rozhodl, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 30. března 2026

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.